

Arrest

nr. 200 957 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 maart 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 november 2015 en dient op 13 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 22 februari 2017 en 15 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Khala Khail in het district Mehtarlam van de provincie Laghman, waar u uw hele leven tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft gewoond. U hebt uw middelbare scholing afgewerkt in Mehtarlam, waarna u journalistiek heeft gestudeerd aan de universiteit van Jalalabad. Uw vader werkte als dokter voor de Afghaanse grenspolitie in Kunar. U startte in 2012 met uw job als bewakingsagent voor de Norwegian Refugee Council (NRC) in Jalalabad, waar u twee dagen per week werkte. De overige dagen van de week studeerde u aan de universiteit. Uw familie kreeg een dreigbrief van de taliban op 30/6/1394 (8/9/2015), waarna u naar de politie ging. Diezelfde nacht kreeg u telefoon van de taliban waarin ze u nogmaals waarschuwdan dat uw vader en uzelf moesten stoppen met jullie werk. U ging na iedere telefoon naar de politie om dit te melden. U kreeg opnieuw telefoon van de taliban vijf à zes dagen na de eerste brief. U kreeg een derde telefoon vijf à zes dagen na de tweede telefoon, waarna u stopte met uw werk. U stopte met uw werk op negen oktober. Eén of twee dagen later verliet uw vader het huis om te gaan bidden, waarna hij getroffen werd door een bom of een granaat. Diezelfde nacht vertrok u naar Kaboel. U verbleef daar voor drie à vier dagen, waarna u naar Iran vloog en zo uit Afghanistan vertrok. U vertrok uit Afghanistan op 15 oktober 2015. U kwam aan in België op 4 november 2015, waarna u asiel aanvraag op 13 november 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u vijf contracten van uw werk, een appreciatiecertificaat van uw werk, een dreigbrief van de taliban, uw taskara, de taskara van uw vader, de politiebadge van uw vader, een attestatie van de dorpsouderen m.b.t. uw problemen in het dorp, een brief over de tewerkstelling van uw vader, een trainingscertificaat, een certificaat van uw tewerkstelling bij NRC, vijf foto's van u tijdens uw werk en tien foto's van uw gewonde vader.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aangetoond heeft, daar de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan maar weinig geloofwaardig zijn. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers op verschillende vlakken weinig doorleefd, incoherent en niet overtuigend. Op basis van deze verklaringen toont u dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging aan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Zo is het zeer opmerkelijk dat u en uw familie steeds in uw dorp hebben gewoond tijdens en na de problemen met de taliban die u zegt te hebben ervaren. Uw ouders en broer zouden nog steeds in uw dorp wonen, ondanks de aanslag die uw vader er zou hebben overleefd (CGVS I, p. 5 en 17). Gevraagd naar de situatie in uw dorp met betrekking tot de aanwezigheid van de taliban de voorbije jaren, zegt u dat de taliban aanwezig was in uw dorp en dat ze de mensen lastig vallen en scholen aanvallen. U omschrijft hen als de overheid in uw regio (CGVS II, p. 6). Dat jullie dan steeds in jullie dorp zijn blijven wonen of er steeds naar terugkeerden, waarna de problemen dan escaleerden, roept vragen op over de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Gevraagd wat u deed nadat u de eerste bedreiging, een dreigbrief, had ontvangen, zegt u louter dat die brief niets betekent, dat niemand bang is na de eerste brief en dat jullie ook niet bang waren nadat jullie de brief kregen (CGVS II, p. 19). Gezien u verklaart in een dorp te wonen waar de taliban heer en meester is, doen deze verklaringen vragen rijzen. Daarenboven bleef u na nog twee telefoons van de telefoon nog werken (CGVS II, p. 17) en ging u ook terug naar uw dorp (CGVS II, p. 17). Gevraagd waarom u nog steeds naar uw dorp terugkeerde, zegt u louter dat het uw thuis was. Gevraagd waarom u na vier bedreigingen nog steeds naar huis terugkeerde als u op een veilige plaats kon verblijven – u verbleef tijdens uw studies in Jalalabad – zegt u louter dat u stopte met werken en dat u dacht dat u toekomstige problemen kon voorkomen. U dacht dat die mensen u niet zouden lastigvallen (CGVS II, p. 8 en 20). Dergelijke verklaringen zijn, in het licht van uw eerdere verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp, weinig aannemelijk. Daarenboven is uw familie nooit weggegaan uit het dorp en

wonen zij nog steeds daar (CGVS I, p. 5), hoewel u verklaart dat de taliban uw familie nog bedreigd heeft na uw vertrek (CGVS I, p. 14).

De vaststelling dat uw familie zowel voor, tijdens, als na de problemen met de taliban steeds in uw dorp is blijven wonen, maken de door u beweerde problemen met de taliban weinig geloofwaardig. Het feit dat uw familie hoogopgeleid – u studeerde aan de universiteit, uw vader was een gespecialiseerd arts, één oom was ingenieur, één oom een openbaar aanklager, een derde was eveneens een universitair (CGVS II, p. 4-5) – is en, gezien het werk dat uw familieleden doen, financieel bemiddeld lijkt, en dus de middelen moet hebben gehad om veiligere oorden op te zoeken, doet hier alleen nog meer vragen over rijzen. Gevraagd waarom jullie familie niet verhuisde om aan de taliban te ontsnappen, zegt u dat alle familie daar was en dat jullie sowieso een doelwit waren (CGVS II, p. 20). Dit is weinig overtuigend, temeer daar u al had aangegeven dat u een zus heeft in onder andere Nangarhar en Kaboel – uw zus in Kaboel zou recent naar Londen zijn verhuisd (CGVS I, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder dat de situatie in de stad Jalalabad, sterk verschilt met deze op het platteland, en zeker met een dorp dat, volgens uw beweringen, onder controle staat van de taliban. De loutere stelling dat u niet verhuisde uit het dorp omdat jullie sowieso een doelwit waren houdt dan ook weinig steek.

Verder wordt u gevraagd wat u precies moest doen om te gehoorzamen aan hun eisen, namelijk de heilige oorlog persoonlijk en financieel steunen, waarop u antwoordt dat de persoon niets anders zei en geen instructies gaf (CGVS II, p. 13). U wordt later gevraagd hoe aan de eisen van de taliban moest voldoen als u hiervoor geen instructies kreeg, waarop u antwoordt dat de taliban geen instructies geeft tot wanneer de persoon daadwerkelijk is gestopt met de job. Je moet hun orders gehoorzamen en alle banden met de overheid doorsnijden waarna ze je kunnen rekruteren. U voegt eraan toe dat u niet weet hoe dat gaat (CGVS II, p. 16). Gelet op het feit dat de taliban u tot vier maal toe hetzelfde vroeg, namelijk dat u persoonlijk en financieel moest bijdragen tot de jihad, is het weinig waarschijnlijk dat u geen enkele instructie kreeg of geen idee had hoe u dat dan had moeten doen. U weet ook niet hoe uw vader persoonlijk had kunnen bijdragen (CGVS II, p. 21).

Gevraagd wat de persoon aan de andere kant van de lijn zei tijdens het tweede telefoongesprek, zegt u dat hij vroeg welke beslissing er genomen was en dezelfde bedreigingen werden geuit (CGVS II, p. 14). U zegt daarbij dat het al twee jaar geleden is en dat u het niet meer woord voor woord weet (CGVS II, p. 15). Gevraagd wat u tijdens dat telefoongesprek zei, zegt u dat u alles ontkende, maar dat de persoon repliceerde dat u gezien was op die plaats en dat hij zou wachten op een antwoord van u, waarna die persoon de lijn verbrak (CGVS II, p. 15). Gevraagd waar de taliban u dan had gezien, zegt u dat u het niet weet (CGVS II, p. 15). Gevraagd welk antwoord die persoon van u verwachtte, zegt u dat hij zes à zeven dagen later opnieuw belde en dat hij misschien wachtte op een antwoord (CGVS II, p. 16). Dit is weinig doorleefd. U wordt dan nog tweemaal gevraagd waarom de taliban zou wachten op een antwoord van u, als ze er al mee hadden gedreigd van u te vermoorden indien u niet zou gehoorzamen, maar u antwoordt beide keren niet op de vraag (CGVS II, p. 16-17).

Evenmin weet u waarom ze net u wilden rekruteren (CGVS II, p. 21). U komt niet verder dan te stellen dat u jong bent en dat ze jongeren zoeken (CGVS II, p. 21). Uit de informatie van het CGVS blijkt dat rekrutering door de Taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging, enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de Taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Wat betreft de situatie in Nangarhar, buurprovincie van Laghman, wordt vermeld dat de Taliban in tijden van nood hulp vragen aan de bevolking in overleg met de stamouderen van de regio. Zij doen beroep op onder andere religieuze argumenten, eergevoel en culturele codes om de steun van de stamouderen te verkrijgen. De Taliban vraagt meestal hulp in de vorm van geld of voedsel en vraagt ook aan de lokale bevolking geen onderdak te bieden aan strijders van Islamitische Staat. De Taliban verkiest om eigen strijders in te zetten bij gevechten en zal slechts uitzonderlijk vragen voor enkele lokale strijders om tijdelijk een aanval tegen hen af te slaan. In het licht van deze informatie is het vreemd dat de Taliban uitgerekend u persoonlijk viseert om te rekruteren. Geconfronteerd met deze informatie, komt u niet verder dan te stellen dat u voor de buitenlanders werkte, dat ze jullie bedreigden, dat u gestopt bent met uw werk en dat er daarna een aanslag was (CGVS II, p. 22).

Voorts zijn uw verklaringen over de aanslag op uw vader twijfelachtig. U verklaart dat uw vader bij de bomaanslag werd geraakt in de ruggengraat (CGVS II, p. 3). Hij zou verlamd zijn geraakt vanaf de plaats van de wonde (CGVS II, p. 3). Echter, op een foto is een wonde te zien op de rug van de betrokken persoon vanaf de nek. U legt tevens een foto van uw vader in het ziekenhuis neer waarop hij

gewoon rechtop op de rand van het bed afgebeeld staat, zonder hulp of ondersteuning, wat bezwaarlijk wijst op een verlamming vanaf de nek.

Verder doen ook uw verklaringen met betrekking tot de werkzaamheden van uw vader als dokter bij de Afghaanse grenspolitie, vragen rijzen. Uw vader werkte gedurende 21-22 jaar als reguliere dokter vooraleer hij bij de politie ging (CGVS I, p. 6) in 1390 (2011) (CGVS I, p. 5). Gevraagd naar de reden waarom uw vader plots bij de politie ging werken – gezien jullie allen onder talibanbewind leefden en dit dan ook ernstige veiligheidsrisico's met zich mee zou brengen – zegt u louter dit de keuze was van uw vader (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 10). Gevraagd naar wat uw familie daarvan vond, zegt u dat er altijd problemen zijn in Afghanistan en dat uw vader in de militaire sector wou werken en dienen (CGVS I, p. 5). Gevraagd of hierover iets besproken werd, repliceert u dat er in Afghanistan niets wordt gevraagd aan de jongeren en dat uw vader zijn eigen beslissing had gemaakt (CGVS I, p. 5). Gevraagd hoe het komt dat uw vader een dergelijke job heeft aangenomen met zo'n groot risico voor zijn eigen veiligheid en de veiligheid van zijn familie, herhaalt u dat het de keuze was van uw vader (CGVS II, p. 10). Gezien het hoge risico dat uw familie, wonende in talibangebied, liep door de keuze van uw vader voor een job bij de Afghaanse grenspolitie, valt het van u te verwachten dat u iets meer duiding zou kunnen geven dan louter te stellen dat het de keuze van uw vader was om die job uit te oefenen.

Gelet op het feit dat u niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de taliban bedreigd en gezocht werd/wordt, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen het niet dit oordeel te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader betreffen immers zaken die niet betwist worden zoals uw verblijf in Laghman. Wat betreft de documenten met betrekking tot uw tewerkstelling bij NRC, de dreigbrief van de taliban, de attestatie van de dorpsouderen m.b.t. uw problemen in het dorp en de documenten met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader, dient vastgesteld te worden dat documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, en niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat betreft de foto's van uzelf en uw vader, dient er tot slot op gewezen te worden dat aan de foto's evenmin bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van hetgeen is afgebeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een

verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen

die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, het CGVS stelt vast dat u een gezonde man van beroepsleeftijd bent. U spreekt vloeiend Dari en Pasjtoe (verklaring betreffende de procedure). U studeerde voor uw vertrek aan de universiteit van Jalalabad, waar u tijdens uw studies ook verbleef (CGVS I, p. 16). U hebt drie à vier jaar gewerkt in Jalalabad, waar u gedurende ongeveer zestien maanden een kamer huurde die u zelfstandig had gezocht (CGVS II, p. 9) en waar u ook vrienden en kennissen hebt (CGVS I, p. 18). U bent tevens, zoals eerder aangehaald, afkomstig uit een bemiddelde en hoogopgeleide familie.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst in Jalalabad te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is door uw problemen met de taliban (CGVS II, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van “het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“1ste onderdeel: verzoeker komt in aanmerking om te worden erkend als vluchteling

De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Nochtans dient verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoeker meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoeker stelt vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]".

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een Vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige— vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

Daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredigzware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard. "

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit van verzoeker, met name het feit dat verzoeker tewerkgesteld was als bewakingsagent voor de Norwegian Refugee Council (NRC) te Jalalabad, een belangrijk materieel feit is:

I. "Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

A GEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors.²⁰⁴ In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to A GEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent.²⁰⁵ UNAMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015.²⁰⁶ Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers.²⁰⁷ On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community.²⁰⁸ Despite a stated intention by the Taliban to reduce civilian casualties,²⁰⁹ there are continued reports of the Taliban specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law.²¹⁰ In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact

of these incidents on civilians.²¹¹ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

h) Members of the ANP and ALP

Afghan security forces, particularly the ANP, continue to be the object of targeted campaigns.²²³ Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs.²²⁴ ANP police officers have been targeted both on duty and off duty. ALP members are also widely targeted.²²⁶ As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is three times higher than that of other ANSF members.²²⁷ AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan,²²⁸ as well as former members of the ANSF.²²⁹

c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF / pro- government forces

AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF.¹²

Uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 blijkt dat de Taliban actief zijn in Ningharhar:

1.5. Forced recruitment and the use of coercion Antonio Giustozzi says that in Afghan social structures decisions are made by heads of families, tribal elders and community leaders (see section on Local Taliban fronts). The decision to mobilise fighters is made by them and Afghans do not refer to 'forced recruitment', as they do not think in terms of individual rights. The decisions made by leaders are legitimate and accepted by the social units (family and tribe). Therefore 'forced recruitment' is a concept that does not stem from the Afghan social context (107).

In UNHCR's Monthly IDP updates, mention was made of IDPs reporting forced recruitment by insurgents, for example in: Paktya (end of 2014); Tagab district of Kapisa (December 2014); Logar and Herat provinces (February 2015). However, these reports do not mention what is exactly understood by 'forced recruitment' and there is no information on which actors were involved or on the prevalence of it (108). Patricia Gossman (HR W) says that forced recruitment should not only be seen as Taliban fighters coming from the outside to a family, grabbing their children and telling them at gunpoint to fight for them. The actors of recruitment are already there, known to these children, and persuade them to join. They sometimes put pressure on the families. The coercion or pressure can come from a family member who is part of the Taliban. Families are sometimes given money for sons to join. So there is pressure or coercion but it is not always violent (109).

Borhan Osman says the prevalence of forced recruitment strategies is directly proportionate to the level of pressure an armed group is facing. In many areas the Taliban is seen as the victorious force and has a lot of volunteering fighters available, so it does not have to rely on coercion for recruitment. In other areas the Taliban need to find extra fighters might be more pressing, though the use of force or coercion for recruitment is exceptional (110). Osman highlights a new solution the Taliban has for this problem of shortages: the mobile special forces (see section on Mobile Taliban units) can be sent into an area to deal with a situation. This new military structure reduces the need for using forced recruitment at local level

(III). When asked about the obligation to replace deceased or incapacitated fighters by family members (the practice of 'call-ups' referred to in the 2012 EASO report II2), Osman said that this seemed very strange to him. On the contrary, he believes the Taliban would show its respect to the family and even support them financially for the deceased family member (113). In the following sections, examples are provided of forced or coerced recruitment reported in different provinces. However, sourcing of these reports needs to be checked. Especially where they are single source government officials, independent verification would be required (114).

(...)

1.5.5. Nangarhar Borhan

Osman explains that in some areas where the Taliban is facing opposition and pressure from local anti-Taliban forces, it needs to assert itself in the rôle of protector and may put some pressure on communities to contribute — financially or by providing fighters. This is the case in Nangarhar where it is confronted with Islamic State groups. In this case, the Taliban liaised with tribal elders from the Khogyani tribe and organised a couple of large gatherings in which it explained that the tribe, the area, and their properties were under attack from foreigners (Pakistani militants rebranding themselves as Islamic State). In these gatherings the Taliban relies on religious discourse, appeal to honour of the people, cultural codes etc. to create a consensus among the tribal elders to get their support. It asks for money, food, other supplies and recruits. However, asking for recruits is a last resort. The Taliban prefers to fight itself and will only ask local leaders to provide their local fighters in cases of severe shortage. The Khogyani elders agreed to support the Taliban against IS by providing supplies and not

giving shelter to Islamic State fighters. In case of unexpected attacks at night, they might have asked for a couple of men (4-5) per village in order to be able to repel the attack but this mobilisation would have been temporary because the Taliban would move in its mobile special forces in the following days to fight back. Osman explains that he did not know about such a particular case but this is how it would happen, according to his information (I25).¹³

Het feit dat verzoekers vader tewerkgesteld was voor de Afghaanse grenspolitie in Kunar, is eveneens een belangrijk element wat het risicoprofiel van verzoeker versterkt. Ten onrechte tracht de verwerende partij vragen te laten rijzen met betrekking de werkzaamheden van verzoekers vader als dokter bij de Afghaanse grenspolitie. Het antwoord dat verzoeker geeft is volkomen logisch: de keuze om in de militaire sector te werken is de wens geweest van verzoekers vader. In die Afghaanse tribale cultuur worden persoonlijke keuzes niet besproken met de familie indien je hoge positie hebt in de familie/gemeenschap. Sterker nog, het is 'not done' en het is een teken van zwakte om als de pater familias advies te vragen. Anderen mogen ook niet ongevraagd zomaar hun mening uiten, dit zou immers een vertrouwensbreuk kunnen betekenen. Noch voelt de pater familias zich verplicht om dit soort zaken te bespreken met de leden van zijn gemeenschap die hem dienen te gehoorzamen. Meer nog, dit soort zaken bespreken met lager geplaatste personen in zijn gemeenschap zou kunnen worden geïnterpreteerd als teken van zwakte en zou diens gezag kunnen ondermijnen. Terecht verklaarde verzoeker dat er altijd problemen zijn in Afghanistan en dat zijn vader in de militaire sector wou werken en dienen. Terecht verklaarde hij dat er in Afghanistan niets wordt gevraagd aan de jongeren en dat zijn vader zijn eigen beslissing had gemaakt (CGVS, gehoorverslag I, pag. 5) De motivering van de verwerende partij hieromtrent is niet afdoende. Het feit dat de verwerende partij dit element door de westerse bril bekijkt, kan verzoeker geenszins worden verweten.

Uit het EASO rapport 'Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation Report' van januari 2016⁴ blijkt dat de Taliban zeer sterk actief zijn in Nangarhar, waarbij zelfs kan worden gesteld dat burgers geïnterviewd kunnen worden:

(...)

Wat betreft het profiel van verzoeker en zijn werkzaamheid voor de Norwegian Refugee Council waar verzoeker toch twee dagen per week werkte, stelt verzoeker vast dat verwerende partij daaromtrent geen ongeloofwaardigheid heeft weerhouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het niet wordt betwist dat verzoeker werkte bij de voormelde organisatie.

Aldus niet in geschil is dat verzoeker een risicoprofiel vormt. Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom de verwerende partij aanvoert dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond.

Omtrent het profiel van verzoeker is er geen enkel motief opgenomen. Verwerende partij lijkt enerzijds het profiel van verzoeker niet te betwisten, maar anderzijds stelt zij ten onrechte het asielrelaas van verzoeker in vraag. Het is duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest. Tevens schendt zij duidelijk de motiveringsplicht die op haar rust. Zo verwerende partij geen geloof hecht aan het profiel van verzoekers vader dan dient ze dit dan ook duidelijk vermelden in de beslissing. Daarbij moet ze het profiel van verzoeker en dat van zijn vader onderwerpen aan een grondig onderzoek. Het onderzoek is volgens verzoeker gebrekkig.

Aangezien verzoekers vrees verband houdt met zijn tewerkstelling, is het uiteraard van belang dat de verwerende partij niet zomaar voorbij gaat aan zijn risicoprofiel en dat van zijn vader.

Verzoeker is gedetailleerd geweest in zijn verklaringen over zijn vrees. Hij is consequent in zijn verklaringen hierover. Zo verwerende partij van mening is dat verzoeker geen hoog risicoprofiel heeft, dient zij dit te motiveren.

Verzoeker verwijst dan ook integraal naar het eerste gehoorverslag d.d. 22.02.2017 en het tweede gehoorverslag d.d. 15.06.2017 waarbij uw Raad zal kunnen vaststellen dat verzoeker ten aanzien van verschillende aspecten van zijn vrees geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die door de verwerende partij geenszins worden betwist, noch worden deze als 'weinig doorleefd, incoherent of niet overtuigend' aangemerkt.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij geenszins tegenstrijdigheid van verzoekers verklaringen opwerpt. Hij werd nochtans twee keer zeer uitvoerig gehoord op het CGVS. De bewering dat verzoekers verklaringen incoherent of niet overtuigend zou zijn, is in de ogen van verzoeker geenszins aangetoond. Ten overvloede, verzoeker legt omtrent zijn vrees uitgebreide verklaringen af waarvan in ca.su slechts een onbeduidende fractie werd beoordeeld op zijn geloofwaardigheid.

De redenen die de verwerende partij aanvoert kunnen door verzoeker niet worden gevolgd.

Vooreerst stelt de verwerende partij dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker en zijn familie steeds in hun dorp hebben gewoond tijdens en na de problemen met de Taliban. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij dit zeer opmerkelijk vindt. Het enkele feit dat verzoekers regio onveilig is en het feit dat de Taliban aanwezig zijn, kan geenszins vragen oproepen zoals de verwerende

partij dit stelt. De verwerende partij voegt een voorwaarde aan de Vluchtelingenconventie toe die er niet is.

Met betrekking tot de stelling van de verwerende partij dat verzoekers familie hoogopgeleid is en dat zijn familieleden financieel bemiddeld lijken en dus 'd middelen moeten hebben gehad om veiligere oorden te zoeken', is een vooronderstelling in hoofde van de verwerende partij die verzoeker niet afdoende is tegengeworpen tijdens het gehoor. Daarnaast gaat de verwerende partij voorbij aan de verklaringen van verzoeker waarbij hij het profiel van zijn familie relateert en tracht aan de dossierbehandelaar duidelijk te maken om de activiteit van zijn familie in de Afghaanse context te zien:

"Je vertelde me over je familie, ingénieurs, leraars, waarom wonen zij in een dorp in Laghman en niet in een stad?"

Het is niet dat een persoon een ingenieur is-, dat die in een stad woont.

Er wonen veel dokters in Laghman, de mensen van Laghman zijn geleerd, ze hebben scholing gehad. Ze werken overal, ze werken in Kunar, Kandahar, het is iedereen's leven, hun velden, hun huizen" (Gehoorverslag IL, pag. 23)

Met de verwijzing naar leven, velden en huizen' bedoelt verzoeker dat men nu eenmaal gehecht is aan zijn familie en hun eigendommen. Het is niet evident om zomaar een bepaalde regio te verlaten en elders een bestaan op te bouwen. De redenering van de verwerende partij is gebaseerd op een hypothese die de toets van de werkelijkheid niet doorstaat.

Ten tweede wordt verzoeker ten onrechte bekritiseerd voor het feit dat dat hij geen enkele instructie kreeg of geen idee had hoe hij persoonlijk en financieel moest bijdragen tot de jihad. Uit pagina 16 van het tweede gehoorverslag blijkt dat verzoeker een volstrekt logische verklaring aflegt:

(...)

Verzoeker verklaart dat er geen eisen op dat moment kunnen worden verwacht, zo zij nog steeds voor de overheid werken. Uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat de eerst eis inhield om onmiddellijk een einde te maken aan de uitoefening van verzoekers job. Gelet op en in het licht van verzoekers tewerkstelling en die van zijn vader, en indien er rekening wordt gehouden met verzoekers verklaringen is het zeer waarschijnlijk en plausibel dat de taliban geen enkele instructie gaf, daar ze personen die voor de overheid werken nog niet kunnen vertrouwen. De motivering van de bestreden beslissing is afdoende. De bestreden beslissing is wat dit onderdeel betreft zeer onredelijk.

De stelling dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de telefoongesprekken weinig doorleefd zou zijn, kan verzoeker evenmin volgen. Het feit dat verzoeker niet weet waar de taliban hem heeft gezien, kan verzoeker niet ten kwade worden geduid. Verzoeker verwijst naar de pagina 16, 17 en 18 van het tweede gehoorverslag d.d. 15.06.2017 waaruit kan worden vastgesteld dat verzoeker de chronologie van de telefoongesprekken weet te verklaren. Ook weet hij, hoewel zijn asielaanvraag dateert van november 2015, nuttige elementen aan te reiken inzake de inhoud van de telefoongesprekken. Gelet op de motieven van de beslissing is voor verzoeker moeilijk te begrijpen wat hem wordt verweten.

Met betrekking tot de gedwongen rekrutering door de taliban, stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat rekrutering door de Taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Hierbij gaat de verwerende partij echter voorbij aan het profiel van verzoeker en dat van zijn vader. Het is immers niet uitgesloten dat de taliban verzoeker zouden rekruteren als bij wijze van bestraffing omdat verzoeker en zijn vader die werkzaamheden uitoefenden. In een tribale samenleving als de Afghaanse is dit dan ook zeer aannemelijk te noemen. De verwerende partij poogt de context van verzoekers problemen eenvoudiger voor te stellen dan het is. Hiermee is dan ook de stelling van de verwerende partij dat verzoeker niet kan verklaren waarom de taliban precies hem willen rekruteren van de baan.

Tot slot poneert de verwerende partij dat verzoekers verklaringen over de aanslag op zijn vader twijfelachtig is. Verzoeker wenst daarbij te benadrukken dat de verwerende partij de verklaringen van verzoeker niet breekt, te meer nu de vaststelling enkel gebaseerd is op een interpretatie van een foto.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport 'Beyond Proof':

There is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable to be believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's aim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] There is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proven to be reasonable possible. " (Office of UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, paragrafen 8-12 en 17)

In het rapport 'Beyond Proof: Credibility Assessment in EU and Asylum Systems' wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

"The credibility assessment must be based on the entirety of the available relevant evidence as submitted by the applicant and gathered by the determining authority by its own means. " Such decision-makers, on classic principles of public law, are required to take everything material into account. Their sources of information will frequently go well beyond the testimony of the applicant and include in-country reports, expert testimony and — sometimes — specialised knowledge of their own (which must of course be disclosed). No probabilistic cut-off operates here: everything capable of having a bearing has to be given the weight, great or little, due to it. "87 Therefore, in determining whether to accept or reject a material fact the applicant presents, the decisionmaker must take into account all relevant evidence that confirms, supports, refutes, or otherwise bears on the asserted material fact. Decision-makers should be careful not to reach conclusions on the credibility of each material fact in isolation. As UNHCR has stated: "taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account. "88 The European Court of Human Rights has held that "[i]n determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu" (emphasis added).89 This is echoed by the Committee against Torture, which exercises the power of free assessment of the facts based on "the full set of circumstances" in every case.90 This can be used in an analogous way for credibility assessments. "95

Deze benadering wordt toegepast in het Verenigd Koninkrijk:

"It is the task of the fact-finder, whether official or judge, to look at all the evidence in the round, to try and grasp it as a whole and to see how it fits together and whether it is sufficient to discharge the burden of proof. Some aspects of the evidence may themselves contain the seeds of doubt. Some aspects of the evidence may cause doubt to be cast on other parts of the evidence. ... Some parts of the evidence may shine with the light of credibility. The fact finder must consider all these points together; and ... although some matters may go against and some matters count in favour of credibility it is for the fact-finder to decide which are the important, and which are the less important features of the evidence, and to reach his view as a whole on the evidence as a whole. "96

Uit de arresten F.N. tegen Zweden en M.A. tegen Zwitserland valt af te leiden dat de beoordeelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het relaas, serieus dient te onderzoeken en niet zomaar terzijde kan schuiven omdat de informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig is met eerdere verklaringen.⁷

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Het middelonderdeel is gegrond.

2de onderdeel: verzoeker komt in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/5 §3 VV. Dit artikel bepaalt:

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Het staat vast dat de regio van verzoeker een bijzonder onveilig gebied is. De verwerende partij stelt ten onrechte in de bestreden beslissing dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad.

Verzoeker dient hierbij tevens vast te stellen dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met alle elementen en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Het is duidelijk dat de verwerende partij de redelijkheidstoets, zoals dat wordt voorgeschreven door UNHCR, niet correct heeft toegepast. UNHCR geeft nochtans indicaties voor de concrete invulling van het begrip 'redelijkheid'. Het gaat met name over een aantal aspecten m.b.t. de feitelijke leefbaarheid, waaronder praktische beschikbaarheid van fundamentele rechten, behoorlijke socio-economische levensomstandigheden, voorzienbaarheid en duurzaamheid van het alternatief:

"2. Reasonableness Analysis

Whether an IFA/IRA is "reasonable" must be determined on a case-by-case basis, taking into account the personal circumstances of the applicant, including the impact of any past persecution on the applicant. Other factors that must be taken into account include the safety and security situation in the proposed area of relocation; respect for human rights in that area, and the possibilities for economic survival. UNHCR considers that an IFA/IRA is not available in areas affected by active conflict. For other areas of Afghanistan, an IFA/IRA would only be available if the claimant is able to live there in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory or unpredictable.⁴⁶⁵ Information presented in Section II.B of these Guidelines and reliable, up-to-date information about the security situation in the proposed area of relocation would be important elements in assessing the reasonableness of the proposed IFA/IRA.

In light of the available information presented in Section IIC of these Guidelines relating to serious and widespread human rights abuses committed by AGEs in Afghanistan, and the inability of the State to protect individuals from human rights abuses committed by AGEs in areas under the effective control of such AGEs, UNHCR considers that areas of Afghanistan that are under the effective control of the Taliban or other AGEs do not present a reasonable IFA/IRA, with the possible exception of claimants with previously-established links with the AGE leadership in the proposed area of relocation. "

De redelijkheidsanalyse wordt uiteengezet Guidelines on International Protection: "Internai Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article IA(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, waarbij naast het element van veiligheid en eerbieding van mensenrechten, eveneens de nadruk wordt gelegd op de persoonlijke en socio-economische omstandigheden, maar tevens op vroegere vervolging:

"Personal circumstances

25. The personal circumstances of an individual should always be given due weight in assessing whether it would be unduly harsh and therefore unreasonable for the person to relocate in the proposed area. Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnic, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnic or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature of daily life. Factors which may not on their own preclude relocation may do so when their cumulative effects are taken into account. Depending on individual circumstances, those factors capable of ensuring the material and psychological well-being of the person, such as the presence of family members or other close social links in the proposed area, may be more important than others.

26. Psychological trauma arising out of past persecution may be relevant in determining whether it is reasonable to expect the claimant to relocate in the proposed area. The provision of psychological assessments attesting to the likelihood of further psychological trauma upon return would militate against finding that relocation to the area is a reasonable alternative. In some jurisdictions, the very fact that the individual suffered persecution in the past is sufficient in itself to obviate any need to address the internal relocation issue.

Safety and security

27. The claimant must be able to find safety and security and be free from danger and risk of injury. This must be durable, not illusory or unpredictable. In most cases, countries in the grip of armed conflict would not be safe for relocation, especially in light of shifting armed fronts which could suddenly bring insecurity to an area hitherto considered safe. In situations where the proposed internal flight or

relocation alternative is under the control of an armed group and/or State-like entity, careful examination must be made of the durability of the situation there and the ability of the controlling entity to provide protection and stability. Respect for human rights 28. Where respect for basic human rights standards, including in particular non-derogable rights, is clearly problematic, the proposed area cannot be considered a reasonable alternative. This does not mean that the deprivation of any civil, political or socio-economic human right in the proposed area will disqualify it from being an internal flight or relocation alternative. Rather, it requires, from a practical perspective, an assessment of whether the rights that will not be respected or protected are fundamental to the individual, such that the deprivation of those rights would be sufficiently harmful to render the area an unreasonable alternative."

(Stuk 2 dossier verzoekende partij: UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, pag. 6.)

De informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de motivering van verwerende partij overtuigen niet om vast te stellen dat verzoeker over een gewillig familie-of vriendennetwerk beschikt. Het feit dat verzoeker studeerde voor zijn vertrek aan de universiteit van Jalalabad toont aan -in tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert— dat verzoekers toekomst in Jalalabad niet gegarandeerd is. Verzoeker beschikt geenszins vaardigheden om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen. Hoe hij contact moet onderhouden met zijn familie, is eveneens voor verzoeker een raadsel.

Het is duidelijk dat interne bescherming of een binnenlands vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 § 2 en 3 voor verzoeker niet voor handen zijn in Afghanistan. Het enkele feit dat verzoeker onvoldoende noemenswaardige banden heeft met Jalalabad mede rekening houdend met de afwezigheid van opvang door zijn familie, kan reeds op zich voldoende zijn om verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

UNHCR stelt specifiek m.b.t. Afghanistan:

"If an IFA/IRA is considered in asylum procedures, a particular area of proposed relocation must be identified, and the claimant must be given an adequate opportunity to respond to the purported relevance and reasonableness of the proposed IFA/IRA." (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, pg.73.)

De bewijslast dat Jalalabad een redelijk IVA zou vormen ligt volledig bij de asielinstanties. UNHCR wijst er in haar richtlijnen op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt:

"34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned."

Voorts gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoeker nooit heeft gewerkt behalve zijn tewerkstelling als bewakingsagent en geen beroep heeft uitgeoefend waarvoor hij studeerde aan de universiteit. Hoe verzoeker in Jalalabad zou moeten overleven als een jongeman is voor verzoeker een raadsel.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het UNHCR rapport van 19 april 2016 toelaat te stellen dat alleenstaande mannen, of koppels, onder bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke of semi- stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften.

Hierbij dient hier opgemerkt te worden dat UNHCR hiermee niet zoiets als een weerlegbaar vermoeden in het leven heeft proberen te roepen. De bewijslast hiertoe blijft wel degelijk bij de verwerende partij liggen. Overigens stelt UNHCR als beperkende voorwaarde dat het slechts onder bepaalde voorwaarden denkbaar is dat alleenstaande mannen, of koppels, zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften. Welke die voorwaarden zijn wordt niet duidelijk gemaakt, en werd evenmin onderzocht.

Geconcludeerd kan worden dat de verwerende partij onder meer niet zorgvuldig heeft gehandeld. De motivering in de bestreden beslissing is voorts niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Geconcludeerd kan worden dat verwerende partij onder meer niet zorgvuldig heeft gehandeld. De motivering in de bestreden beslissing is voorts niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Het middelonderdeel is gegrond.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

Volgens de verzoekende partij diende zij haar land van herkomst in 2015 ontvluchten uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Haar vader zou werkzaam zijn geweest als arts voor de Afghaanse grenspolitie in Kunar en de verzoekende partij zou zelf sinds 2012 aan de slag zijn geweest als bewakingsagent bij de Norwegian Refugee Council (NRC) in Jalalabad. Zij verklaart dat in september 2015 bij haar thuis een brief van de taliban werd afgeleverd waarin zij en haar vader onder bedreiging met de dood werden opgedragen hun respectievelijke jobs op te geven en hun steun te verlenen aan de taliban. De volgende morgen zou de verzoekende partij een eerste dreigtelefoon hebben ontvangen waarin de dreigementen uit de dreigbrief werden herhaald. Enkele dagen later zou de verzoekende partij een tweede dreigtelefoon hebben ontvangen en op 5 oktober 2015 een derde, waarna zij besloten zou hebben haar werk bij NRC stop te zetten. Haar vader zou zijn job niet hebben opgegeven en op 11 oktober 2015 gewond zijn geraakt bij een explosie toen hij zijn huis verliet om te gaan bidden in de moskee. Diezelfde nacht zou de verzoekende partij naar Kaboel zijn gegaan, waar zij drie à vier dagen zou zijn gebleven alvorens op 15 oktober 2015 Afghanistan met een vlucht naar Iran te verlaten.

De Raad hecht geen geloof aan dit asielerelaas omdat de verzoekende partij de gebeurtenissen die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt.

Het is in het licht van de verklaringen van de verzoekende partij dat de taliban al jaren aanwezig zijn in haar dorp en er de plaats innemen van de overheid vooreerst niet aannemelijk dat haar familie zowel voor, tijdens als na de problemen met de taliban steeds in dit dorp is blijven wonen. Haar ouders en broer zouden nog steeds in het dorp wonen, en dit ondanks de aanslag die haar vader daar zou hebben overleefd (stuk 5A, gehoorverslag 15/06/2017, p. 6; stuk 5B, gehoorverslag 22/02/2017, p. 4, 5, 17). Uit haar verklaringen blijkt nochtans dat de verzoekende partij uit een familie komt waarvan meerdere leden hoogopgeleid zijn en verondersteld mogen worden over de financiële middelen te beschikken om voor zichzelf en hun gezin een veiliger onderkomen te vinden in de stad (stuk 5A, gehoorverslag 15/06/2017, p. 4, 5). De Raad volgt de verzoekende partij niet waar zij dit een loutere vooronderstelling in hoofde van de verwerende partij noemt *“die (haar) niet afdoende is tegengeworpen tijdens het gehoor”*. De verzoekende partij werd tijdens haar tweede gehoor uitdrukkelijk gevraagd waarom haar familie in de door haar geschetste situatie in haar dorp bleef wonen, daar waar veel bemiddelde mensen naar de stad trekken omdat het er veiliger is en er meer werk voorhanden is. De verzoekende partij kwam in haar antwoord niet verder dan dat hun land en huis zich in het dorp bevinden en het leven in de stad duurder is (stuk 5A, gehoorverslag 15/06/2017, p. 10). De verzoekende partij wijst erop dat zij tijdens haar gehoor heeft proberen duidelijk te maken dat men nu eenmaal gehecht is aan zijn familie en eigendommen en dat het niet evident is om zomaar een bepaalde regio te verlaten en elders een bestaan op te bouwen. Deze uitleg kan evenwel niet op afdoende wijze verklaren waarom men ook na herhaaldelijke en ernstige bedreigingen door de taliban geen maatregelen neemt om zichzelf in veiligheid te brengen. Haar gevraagd waarom haar familie niet verhuisde naar de stad toen er problemen waren met de taliban, antwoordde de verzoekende partij dat zij sowieso een doelwit vormden, of zij nu in het dorp bleven of naar de stad verhuisden (stuk 5A, gehoorverslag 15/06/2017, p. 20). Dit is evenwel een loze bewering in het licht van objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de situatie in een stad als Jalalabad sterk verschilt van deze op het platteland, laat staan in een dorp dat volgens verzoekers verklaringen (stuk 14, Landeninformatie, nr. 3: LandInfo Report *“Afghanistan: The security situation in Nangarhar province”* van 13 oktober 2016). De verzoekende partij verklaarde bovendien dat een zus van haar in Jalalabad woont en een andere zus eerst in Kaboel woonde maar recent naar Londen is verhuisd (stuk 5B, gehoorverslag 22/02/2017, p. 5; stuk 10, verklaring DVZ, rubriek 17). De Raad besluit dat de verzoekende partij in gebreke blijft een in het licht van de door haar geschetste omstandigheden en gebeurtenissen aannemelijke verklaring te bieden voor het feit dat haar familie, en niet in het minst haar vader, in haar dorp is blijven wonen en geen veiligere oorden heeft opgezocht.

Verder kan het maar weinig overtuigen dat de verzoekende partij nog na twee dreig telefoons van de taliban verder bleef werken voor NRC en nog terug naar haar dorp ging (stuk 5A, gehoorverslag 15/06/2017, p. 17). Na de derde dreigtelefoon zou de verzoekende partij weliswaar besloten hebben haar werk stop te zetten, maar zij zou wel opnieuw naar huis zijn gekomen. Tijdens haar tweede gehoor gevraagd waarom zij na vier bedreigingen nog steeds naar huis terugkeerde als zij op een veiligere plaats kon verblijven – zij verbleef tijdens haar studies namelijk in Jalalabad – antwoordde de verzoekende partij louter dat zij dacht dat zij toekomstige problemen kon vermijden door te stoppen met werken en dat zij niet meer zou worden lastiggevallen (stuk 5A, gehoorverslag 15/06/2017, p. 19, 20).

Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen niet overtuigen in het licht van haar eerdere verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in haar dorp.

Tot slot kon de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat uitgerekend zij en haar vader door de taliban zouden zijn gevisieerd met het oog op hun rekrutering. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht als volgt gemotiveerd:

"(...) U komt niet verder dan te stellen dat u jong bent en dat ze jongeren zoeken (CGVS II, p. 21). Uit de informatie van het CGVS blijkt dat rekrutering door de Taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging, enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de Taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Wat betreft de situatie in Nangarhar, buurprovincie van Laghman, wordt vermeld dat de Taliban in tijden van nood hulp vragen aan de bevolking in overleg met de stamouderen van de regio. Zij doen beroep op onder andere religieuze argumenten, eergevoel en culturele codes om de steun van de stamouderen te verkrijgen. De Taliban vraagt meestal hulp in de vorm van geld of voedsel en vraagt ook aan de lokale bevolking geen onderdak te bieden aan strijders van Islamitische Staat. De Taliban verkiest om eigen strijders in te zetten bij gevechten en zal slechts uitzonderlijk vragen voor enkele lokale strijders om tijdelijk een aanval tegen hen af te slaan. In het licht van deze informatie is het vreemd dat de Taliban uitgerekend u persoonlijk viseert om te rekruteren. Geconfronteerd met deze informatie, komt u niet verder dan te stellen dat u voor de buitenlanders werkte, dat ze jullie bedreigden, dat u gestopt bent met uw werk en dat er daarna een aanslag was (CGVS II, p. 22)."

De informatie waarnaar de verwerende partij verwijst werd door haar bijgebracht middels een aanvullende nota die zij op 15 februari 2018 heeft neergelegd.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar haar profiel en dat van haar vader. Zij betoogt dat het in een tribale samenleving als de Afghaanse niet uitgesloten is dat de taliban haar zouden willen rekruteren bij wijze van bestraffing omdat zij en haar vader werkten in dienst van buitenlanders en de Afghaanse overheid. Nog daargelaten dat uit de door de verwerende partij bijgebrachte informatie niet blijkt dat van een dergelijk rekruteringsmotief eerder melding werd gemaakt, houdt het geen steek dat de taliban twee medewerkers van hun vijanden zouden willen dwingen om hun eigen rangen te vervoegen louter en alleen om hen te straffen voor hun steun aan deze vijanden. Indien de taliban uit waren op bestraffing of vergelding, kan worden verwacht dat zij zouden hebben geopteerd voor andere methoden dan een gedwongen rekrutering.

De verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de verzoekende partij, gelet op haar werkzaamheden bij NRC en die van haar vader in dienst van de Afghaanse grenspolitie in Kunar, een risicoprofiel heeft en dat de taliban zeer actief zijn in Nangarhar en daarbij ook burgers kunnen worden gevisieerd, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing zijn terecht.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Wat betreft de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de jure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van

de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 12 februari 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“(…)Immers, het CGVS stelt vast dat u een gezonde man van beroepsleeftijd bent. U spreekt vloeiend Dari en Pasjtoe (verklaring betreffende de procedure). U studeerde voor uw vertrek aan de universiteit van Jalalabad, waar u tijdens uw studies ook verbleef (CGVS I, p. 16) . U hebt drie à vier jaar gewerkt in Jalalabad, waar u gedurende ongeveer zestien maanden een kamer huurde die u zelfstandig had gezocht (CGVS II, p. 9) en waar u ook vrienden en kennissen hebt (CGVS I, p. 18). U bent tevens, zoals eerder aangehaald, afkomstig uit een bemiddelde en hoogopgeleide familie.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst in Jalalabad te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is door uw problemen met de taliban (CGVS II, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)”.

De Raad is van oordeel dat gelet op de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, die in bovenstaande motivering ter dege in rekening werden genomen, redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij als alleenstaande man ook zonder ondersteuning van haar familie in staat is een leven uit te bouwen in Jalalabad, een stad die onder de controle van de Afghaanse regering valt en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij in het verleden reeds werkervaring heeft opgedaan als bewakingsagent en dat zij daarnaast journalistieke vaardigheden heeft verworven aan de universiteit, die haar tot nut kunnen zijn bij het vinden van een geschikte job. Het loutere feit dat de verzoekende partij vooralsnog geen journalistiek beroep heeft uitgeoefend kan daarbij geen noemenswaardig beletsel vormen. Bovendien blijkt zij uit een bemiddelde en over het algemeen hoogopgeleide familie afkomstig, waardoor zij mag worden verondersteld een beroep te kunnen doen op eventuele ondersteuning indien nodig.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet preciseert hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, volgens welke bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot UNHCR kan wenden om informatie te bekomen die nuttig is voor het vervullen van zijn opdracht en het gerechtigd is om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn door elke Belgische overheid te doen overleggen, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat "*artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*" wordt geschonden, preciseert zij niet over welk koninklijk besluit zij het hier heeft, zodat deze schending evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS